

Protokollat i faglig voldgift

Serviceforbundet
for
Vagt- og Sikkerhedsfunktionærernes Landssammenslutning (VSL)/
Parkeringsservicemedarbejderne
(advokat Jørgen G. Jacobsen)
mod
DI
for
Europark A/S
(advokat Rasmus Wandahl Jelshøj)
(om tillægsbetalinger)

Den 21. juni 2012 afholdtes mundtlig forhandling i ovennævnte sag med Annette Fæster Petersen, DI, Tina Lambert Andersen, DI, John Dybart VSL og Tonny Lauridsen, Serviceforbundet som partsudpegede voldgiftsmedlemmer og undertegnede næstformand i Arbejdsretten Niels Waage som formand og opmand.

Klager nedlagde følgende endelige påstand:

Indklagede tilpligtes at anerkende, at overenskomstens § 5, stk. 3 forstås på den måde, at tillæggene er kumulative og ikke alternative.

Indklagede påstod frifindelse.

Tillidsrepræsentant Anna Andersen, Henry Jørgensen, VSL, Bodil Nygaard Hansen, Europark A/S, personalejuridisk chef Hans Henrik Mortensen, DI og Frances Christensen, Europark A/S gav forklaringer.

Sagen procederedes.

Efter de partsudpegede voldgiftsmedlemmers votering tilkendegav opmanden, at en opmandskendelse ville gå ud på **frifindelse af indklagede**.

Opmanden gav følgende begrundelse for dette resultat:

”Den omtvistede bestemmelse findes i § 5, stk. 3, i overenskomst 2010-2012 mellem DI Overenskomst II (VEJLEA) og Serviceforbundet for VSL gældende for Europark A/S – Parkeringsservicemedarbejdere, og er sålydende:

”Tillægsbetalinger

Ved arbejde mellem kl. 18,00 og 06.00 betales et tillæg pr. 1. marts 2009 på 26,15 kr. pr. time, pr. 1. maj 2010 på 26,54 kr. pr. time og pr. 1. marts 2011 på 27,07 kr. pr. time.

Ved arbejde på lørdage efter kl. 14,00, samt søn- og helligdage, betales et tillæg pr. 1. marts 2009 på 41,61 kr. pr. time, pr. 1. maj 2010 på 42,23 kr. pr. time og pr. 1. marts 2011 på 43,08 kr. pr. time.”

Sagen drejer sig – som det fremgår af klagers påstand – om, hvorvidt en parkeringsservicemedarbejder, der arbejder lørdage og søn- og helligdage efter kl. 18, har krav på betaling af både tillæg for arbejde mellem kl. 18,00 og kl. 6,00 (i det følgende betegnet aften- og nattillæg) og tillæg for arbejde på lørdage efter kl. 14 og søn- og helligdage (i det følgende betegnet weekendtillæg) eller alene på weekendtillæg.

Det kan efter forklaringerne og forhandlingerne i voldgiftsretten lægges til grund, at den første overenskomst, der omfatter parkeringsservicemedarbejderne ved Europark A/S blev indgået den 18. maj 2000 mellem Europark A/S og VSL. Overenskomsten indeholdt i § 4 stk. 6 og 7 følgende bestemmelser:

”Stk. 6. Ved arbejde mellem kl. 17,00 og 06.00 betales 25,00 kr. pr. time....,

Stk. 7. Ved arbejde på lørdage efter kl. 13,00, søn- SH-dage og overenskomstmæssige fridage betales et tillæg på 67,40 kr. pr. time...”

Grundlønnen var efter § 6 for ansatte med over 3 måneders anciennitet pr. 1. marts 2000 16.164 kr. pr måned. Denne månedsnorm var efter § 9 beregnet til 160,33 timer ved fast dagarbejde og 146 timer pr. måned ved fast aften/natarbejde. Dette svarer til en timeløn på henholdsvis 100,81 kr., og 110,71 kr.

Weekendtillægget på 67,40 kr. pr. time udgjorde således ca. 67 pct. af grundlønnen for dagarbejde og ca. 61 pct. af grundlønnen for natarbejde.

Det kan endvidere lægges til grund, at overenskomsterne, der omfatter Europarks parkeringsservicemedarbejdere, fra første overenskomst i 2000 indtil den gældende overenskomst har indeholdt en bestemmelse svarende til den omtvistede bestemmelse om tillægsbetalinger, og at alene satsene og begyndelsestidspunkterne for, hvornår tillæggene udløses, er ændret ved de forskellige overenskomstfornyelser.

Ved overenskomsten af 6. juni 2008 gældende 2008-2010 blev aftentillægget pr. 1. maj 2008 nedsat fra 28,71 kr. til 25,39 kr. og weekendtillægget fra 79,69 kr. til 40,40 kr. pr. time.

Det kan endelig som ubestridt lægges til grund, at overenskomstens tillægsbestemmelser lige siden første overenskomst på området i 2000 har været administreret af indklagede i overensstemmelse med indklagedes fortolkning af bestemmelserne, altså således, at der ikke sker betaling af aften og nat-tillæg for arbejde lørdag og søndag. Dette har været upåtalte af klager, indtil nærværende sag blev rejst efter en henvendelse fra en medarbejder i efteråret 2010. Tillægsbestemmelserne har således været administreret som i overensstemmelse med indklagedes fortolkning i ca. 10 år, før der blev rejst indsigelse herimod af klager. Dette lange tidsrum og det forhold, at tillægsbestemmelserne må antages at være et vigtigt led i overenskomsten, der anvendes ofte, – om end nok oftere i de senere år end til at begynde med – giver efter opmandens opfattelse en formodning for, at bestemmelsen skal forstås som hævdet af indklagede. Spørgsmålet er herefter, om klager har afkræftet denne formodning, herunder navnlig, om bestemmelsens ordlyd må føre til et andet resultat end hævdet af indklagede.

Dette er efter opmandens opfattelse ikke tilfældet. Ganske vist må der gives klager medhold i, at en isoleret læsning af første led af § 5,stk. 3, efter ordlyden ville føre til, at der var ret til aften- og

nattillæg også i week-enden. Men netop fordi der også findes en bestemmelse om weekendtillæg, der er betydeligt højere end aften- og nattillægget, og det ikke fremgår af denne, om weekendtillægget i det hele træder i stedet for aften- og nattillægget, eller om aften- og nattillægget skal betales sammen med weekendtillægget, findes bestemmelsens ordlyd ikke med tilstrækkelig sikkerhed at udelukke indklagedes fortolkning af bestemmelsen. Jo højere weekendtillægget er end aftentillægget, i desto højere grad må dette gælde, og opmanden henviser herved til, at weekendtillægget i den første overenskomst (hvilket må være afgørende) var mellem 2 og 3 gange så højt som aftentillægget. I øvrigt udgjorde weekendtillægget i første overenskomst som anført ca. 67 eller ca. 61 pct. af grundlønnen, alt efter om man er gået ud fra dagarbejds- eller natarbejdslønnen.

Der er under sagen fremlagt og omtalt overenskomster fra andre fagområder med beslægtede bestemmelser som den i sagen omtvistede. Allerede fordi nogle af disse efter det oplyste er praktiseret, som indklagede har administreret den bestemmelse, der er omtvistet i denne sag, mens andre er administreret således, at det svarer til klagers fortolkning, ses disse overenskomster og deres praktisering ikke at kunne være vejledende ved afgørelsen af nærværende sag.

Da klager heller ikke på anden måde ses at have afkræftet formodningen om, at bestemmelsen skal fortolkes som af indklagede hævdet, vil indklagede ved en evt. opmandskendelse blive frifundet.”

De partsudpegede medlemmer af voldgiftsretten afsluttede herefter sagen forligsmæssigt i overensstemmelse med opmandens tilkendegivelse og aftalte, at denne i skriftlig form parterne imellem skal tillægges virkning som en kendelse, jf. lov om Arbejdsretten og faglige voldgiftsretter § 28, stk. 4.

Roskilde, den 24. juni 2012

Niels Waage